

Сонечко і світлячок

Василь Чухліб

Золотаве Сонечко жило у Калиновій світлиці над Синь-озером, А літало воно всюди, куди тільки могло долетіти. І хто його стрічав — у полі, у лісі чи в лузі, — на хвилю зупинявся і казав захоплено:

— Дивіться, он Сонечко летить! Яке гарне!

Одного разу Сонечко майнуло — неблизький світ — аж у Стару діброву. І так наліталося, що не сіло, а прямо впало на широчезний дубовий пень, аби перепочити.

— Ой! — почувся тихий голос. — Ви на мене наступили.

Сонечко розгледілося і насилу побачило, що поруч з ним вовтузиться щось сіре й невиразне.

— Ти хто? — запитало Сонечко.

— Я — Світлячок. А ви?

— А я — Сонечко.

— Ах! То це ви світите всім — з раннього ранку до самого вечора — і птахам, і комахам, і деревам, і травам?

— Ні, — засміялося Сонечко. — Світить он воно, Сонце. А і на нього схоже. Бо я таке ж золотаве! Таке ж блискуче! І таке", кругле! А ти на кого схожий?

— Я?.. Сам на себе, — аж зніяковів Світлячок. — Я сам свічу...

— Хм! — здивувалося Сонечко. — Як же це можна самому світити?..

І тут воно згадало, що вже вечір, що пора додому, і, змахнувши крильцятами, здійнялося з дубового пня.

По дорозі до Калинової світлиці був великий квітучий луг, якому жили Коник-скрипалі. Зараз він увесь дзвенів, вигравав, переливався різнобарв'ям звуків — Коники давали вечірній концерт.

І Сонечко не втрималося, присіло на галузку. "Послухаю хвилинку і далі полечу", — подумало.

А коли отямалося, довкруг стояла густа темрява... Сонечко летіло й летіло, а Калинової світлиці все не буї Врешті щось забовваніло попереду. Сонечко зраділо: ось зараз і домівка, де чекають на нього рідні. Але з усіх боків його обступили якісь чорні громаддя, якісь потвори. Вичікували у темній тиші.

"Пу-гу! Пу-гу?" — раптом розітнуло тишу.

У Сонечка й крильцята обмерли.

Та в цю мить унизу зблиснув вогник, погас, знову заблимав.

І Сонечко з останніх сил полетіло на той вогник.

— О, ви повернулися, щоб подивитися, як я свічу! — почуло воно вже знайомий тихий голос. — Та не бійтеся, це ж я — Світлячок!

Він був зовсім не такий, як удень. Він увесь світився, немов голубий ліхтарик, променів увсебіч м'яким сяйвом.

— Я заблудилося, — зізналось Сонечко. — Кругом така темрява. А вдома ж мене ждуть не діждуться...

— Так я проведу вас! — І Світлячок хутко зібрався в дорогу. Як зраділи усі мешканці Калинової світлиці Сонечковому поверненню! Як вони дякували Світлячкові!

— Залишайся у нас ночувати! — запрошувало Сонечко.

— Ні, спасибі, — сказав Світлячок. — Мені треба повертатися до Старої діброви. Мені ще цілу ніч світити.

З темряви ще довго зблискувала голуба цяточка від Світлячкового ліхтарика...